

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

2. De propinquiore ad Eucharistiam sumendam præparatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

lūm homines, sed & ipsos beatos spiritus tam immensæ liberalitatis admiratione complerent.

O si tantum benefactorem, ut par est, agnosceremus? amaremus profectò, & amorem amori rependere, atque amando penitis illum medullis inferere conaremur. *Non potes*, ait S. Bernardus, *amare, quem tu nescias, aut possidere, quem non amaveris. Quot beneficia, ait alibi, tot sunt onera: ama & exoneraberis.* Hunc amorē petit Christus, & extorquere à nobis vult prius amando & plus: *Si vis amari ama*, dixit Chrysostomus. Jam pretium amoris appendit Christus, tribuens ex amore seipsum; nos illi rem tam carè emptam asseramus: ne de nobis etiam illud lamentatione dignum repudium dici possit: *In propria venit, & sui eum non receperunt.* Venit non suo bono, sed nostro; quotquot enim receperunt eum, dedit illis potestatem filios Dei fieri. In Baptismo hoc bonum inchoatum, per Eucharistiæ frequentationem sua cœpit incrementa, donec, ut ait S. Paulus, formetur in nobis Christus, & qui factus est homo, ut ajunt S. Augustinus, & S. Thomas, ut homines faceret Deos, hoc per corporis & sanguinis sui Deificam virtutem assequatur, fiatque in nobis quædam, ut loquuntur Patres, Incarnationis extensio, ut cui omnibus homi-

Serm. 9. de temp.

nibus personaliter uniri non potuit, quàm plurimis saltem Sacramentaliter uniat, & vitæ suæ ac spiritus communicatione ad quædam divinitatis participationem evehat; quò altiùs ejus in nos Amor progredi non potuit.

§. 2.

De propinquiore ad Eucharistiã sumendam præparatione.

DE confessione Sacramentali, quam viri sanctissimi etiam pro parvis defectibus Eucharistico sacrificio præmisere; præcedenti capite dixi: hîc de aliis præparationibus obiter aliquid dicendum, & quidem præstandis ab iis, qui vivunt vitâ gratiæ: vivorum enim hoc Sacramentum esse dicitur, non mortuorum.

Primò ergo Amoris sancti documentum est, ut in privilegio accessus ad hanc mensam, interior, exteriorque castigatio sponte assumatur: si enim JESUS Christus ad nobis præparandas hujus mensæ delicias per flagra, & crucem sibi fecit (illas enim suâ passione promereri nobis voluit) cur non ad illas degustandas pari nos itinere gradiamur? dat nobis in hoc convivio corpus virgis flagrisque conscium, & à vertice ad

1.
Eucharistiæ præparatio
præparatio
confessio
& flagellatio.

ad pedes vulneribus plagisque coopertum; dat nobis sub speciebus panis lapide molari protritum, igneque decoctum, dat sub speciebus vini in torculari violenter expressi; cur vel abstinentiam aliquam, aut sensibili aliquo cruciatu id ipsum in nobis exprimendum non censeamus? B. Margareta Regis Hungariae filia pridiana se macerabat inedia: S. Dominicus ante Eucharisticum Sacrificium quotidianam se verberatione lacerabat, quod non pauci faciunt: alij se ferro, aut cilicino cingulo aut humicubationibus cruciant, ut accessuri ad agni crudeliter occisi immolati epulum, ipsi se etiam aliquo cruciatu immolent.

2. Sanctorum exemplo,
3. Saltem interior affectio,
4. Excitatus spiritualis appetitus.

Quod si debilitas, & invaletudo exteriorem hominem a similibus paenis excuset, interior saltem homo tam solemnis convivij celebritati aliqua interiori exercitatione praeludat, ut sunt arctius silentium, & cellulae solitudo, accuratior sensuum, & cogitationum custodia, divina praesentiae diligens observatio, quae exterioribus castigationibus, quibus interdum amor proprius, indiscretio, perversitas, & nescio quae laudis humanae affectatio immisceri solent, divino calculo utiliores, solidiores, majorisque pretij & meriti esse judicantur. Qui Christum in civitatem Jerusalem a seculo invecum comitabantur, vesti-

menta prosternebant in via, & ramos palmarum & olivarum manu praeferebant, quae omnia profundas animi demissiones, palmares sui victorias, & pacificas injuriarum condonationes, ad solemnem & triumphalem in animas nostras Christi Domini ingressum, aptissimum esse apparatus demonstrant.

Secundo, ad tam caelestes epulas afferendus est etiam quidam caelestis appetitus; & in JESU Christi ardentissimum cor oculi conjiciendi, qui nos amantissime invitat, & ardenti desiderio se suaque communicandi nos expectat; ac proinde his, aut similibus verbis animus excitandus: Euge anime mi, ecce Deus tuus, Redemptor tuus ad epulum omnium Regum convivis augustius, & divinius te invitat; ipse est, qui illud instruxit potentiam admirabili, sapientiam ineffabili, amore incredibili; ipse te praestolat, & amabatur ulnis apertoque sinu benevolentissime te excipiet: descende cum Zacchaeo de Sicomoro, & fatuam rerum caducarum aestimationem, amoremque abjice, & illum in domo cordis tui, ubi epulari vult, gaudens suscipe: ille est desideratus gentibus & desiderium collium aeternorum, animarum scilicet ad excelsa aspirantium: ille est, cujus Incarnationem in spiritu vidit Abraham, & gavisus est:

est: ille qui inter homines degens singulos ad suæ potentia, benevolentiaque opes degustandas invitabat, dicens: *Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos. & Si quis sitit, veniat ad me, & bibat.* ille qui puerulos suo dignabatur amplexu, publicanos & peccatores admittebat ad mensam, peccatricem ad pedum osculum, Judæ etiam reconciliationem & sanguinis sui pretium offerebat. Mundus inficit, & foliis herbisque venenatis sequaces oviculas non tam pascit, quam enecat, & tamen quot ad ejus sibilum convolant, ei que adhærent? Dæmon serpens occultus quot Evas ostentis voluptatum pomis allicit, & in perniciem trahit! Christus, qui cæli terræque delicias repræsentat, vix habet, qui cum alacritate & gratulatione eas excipiat. Si pauperi hora designaretur quando in divitis domum admittitur cum bona ejus gratia aurum, & argentum, & magni pretij gazas posset efferre, quomodo ad illam horam aspiraret, & se ab omni opere prius expediret! Hanc horam, o anime mi, designavit tibi bonus JESUS, & in illam tuum adventum fixus & immotus expectat; imò quam volueris, eligendi horam optionem tibi facit, in qua seipsum, quo nihil habet cælum pretiosius, tibi daturus est, & à te vicissim acceptu-

rus gazam, quam tibi credidit pretiosissimam, quâ perditâ te etiam deperdi & perire necesse est, hoc est, cor tuum, animam tuam, ut in tutelam suam inter tot mundi hujus pericula eam suscipiat, servetque in beatam æternitatem. Cujus rei fidem ut faceret, jussit, ut dum os tuum ingreditur, Sacerdos dicat: *Corpus Domini nostri JESU CHRISTI custodiat animam tuam in vitam æternam.* Quod si hæc non sufficiant, ut cum Simone accedas ad templum in spiritu, & amore succensus; Christumque ambabus ulnis excipiens, ejus quodammodo immoriaris delicias, & omnibus rerum caducarum vinculis disruptis ei soli vivere incipias; seligere aliquid otij quo confideres, quis est qui dat, quanta donet, quanto amore, & quo fine, quæ capite præcedenti fusiùs pertractavi, quæ attentius perpensa dubio procul desiderij ardentioris in te flammam excitabunt.

Jam verò cum Christus in hoc Sacramento per valles profundissimæ humilitatis ad te accedat, hoc etiam iter te tenere oportet, & non tantum cum centurione te non dignum, sed etiam cum mortalium vilissimo te indignissimum sentire & pronuntiare: qui enim fieri posse putas, ut Angeli, qui Regem suum in Eucharistia commitantur, qui Luciferum de cælo ob

ob superbiam, Adamum ob inobedientiam de paradiso protrusere, te utroque hoc vitio inquinatissimum propius ad Regis sui mensam accedere patiantur? Si Martha, dum de fratris resurrectione agitur, apertionem monumenti deprecata est, ne Christi presentiam cadaveris fetore violaret; quid habes tu quod non foeteat? an linguam tot verbis inutilibus, ne dicam impuris contaminatam? an cor tot affectibus rerum fugitivarum graveolens? Quod si te rogent Angeli, dum Christum vis accipere, ubi positurus sis eum, quem quæso locum designabis? Ita est, bone JESU; rogo te, fiat in me quod futurum Regius Vates cecinit: *Ignis ante ipsum præcedet, & inflammabit in circuitu inimicos ejus.* præveniat adventum in me tuum ignis compunctionis de cælo immissus, & quidquid in me tuos oculos offendit, absumat: non vis ut te ad aspectum tot sordium, & miseriarum, quas in me deprehendo, animo concidam, cum apud sanctam Gertrudem sponsam tuam, de aliqua virgine cordis pusilli & meticulosi, quæ aspectu suorum defectuum deterrita à communionem abstinerat, conquestus sis, quod velum indignitatis suæ ita oculis obduxerat, ut illos ad tuam benignitatem, & miseris optulandi ingens desiderium

non elevarer. Si in cælo gaudium est Angelis super uno peccatore pœnitentiam agente; si in filij prodigi collum, qui luto malæ consuetudinis asperis vestibus se offert; pater insilit, & amplexibus & osculis dignatur; si Pastor bonus vicinos, ut sibi de ovis perditâ recuperata congratulentur, evocat; cur tuum conspectum fugiam, & in me, ubi paupertas, miseria, & infirmitas sedem fixere, longiores moras traham? Asinus sum, qui sceno vescor, & panis cælestis gustum amisi; stupidus, qui rerum caducarn amore me illigari, & ad molam vertendam condemnari permitto, potestque de me dici quod aliàs Apostolis tuis dixisti: *Invenietis asinum alligatum, sed addes ut spero, solve & adducite mibi, quia Dominus his opus habet,* cæque ad suum obsequium uti desiderat. Ecce me, bone JESU, utere hoc vilissimo mancipio, mille millies tuo, non ut triumphans per vicos Jerusalem inveharis, sed ad quælibet onera, quantumcumque mortalibus odiosa & probrosa, ut providentiæ tuæ ratio exiget, deferenda: unicum enim mihi solatium erit, tuâ manu regi, & obsequiis tuis immori.

O te felicem, si cum hac vera solidaque tui despicientia generosam in Deo confidentiam copulare noveris; si cognitione tui,

ut ponte, utaris, in quo non sub-
sistas, sed per quem ad Dei beni-
gnitatem gradum facias; fieri
enim non potest, ut tibi vilis &
despectus, sed Dei bonitate fre-
tus, ejusque fretus auxilio, & in-
vitatione subnixus ad hoc divinū
epulum non gratus accedas, præ-
sertim si paupertatis tuæ conscius
aut Christum Dominum cum
S. Gertrude, aut Deiparam cum
S. Brigitta, aut Angelorum cho-
ros, cum B. Angela Folignia sup-
pliciter roges, ut iis virtutibus,
eaque cælesti suppellectile con-
clave cordis tui instruant, quæ
tanto hospiti honorificè susci-
piendo conveniat.

6. *Tranquil-
lo animo.* Aspice insuper quanto ad te
silentio veniat Christus, quàm il-
li sine strepitu beatorum Spiri-
tuum cæteris assistat: tu pariter
tuis cogitationibus, dubiis, & an-
xietatibus altum silentium indici-
to: non amat hospes ille turbu-
lentos animi motus; non cogita-
tiones anxias, & huc illuc vel su-
per confessionem peractam, vel
super alias umbras & vana terri-
culamenta vagas & desultorias:
ille Apostolis suis in ingressu in
cænaculum, pacem secum adfere-
bat: non in illis mentis agitatio-
nibus, sed in pace factus est locus
ejus, & cum multitudinem pasce-
re voluit in deserto, jussit, ut prius
super fœnum composito ordine
sederent, & conquiescerent; in

suprema cœna dilectus ejus su-
pra pectus illius recubuit, ut nos
doceret in ejus sinu curas omnes
deponere, & in convivio tam o-
piparo tranquillè deliciar.

Audisti de cælesti Jerusalem,
quæ Dominus posuit fines ejus
pacem & adipe frumenti faciat il-
lam: tu pariter ad illam altissima-
rum cogitationum pennis evola;
ac velut aquila in hunc solem,
quo torus collustrandus es, oculo
constanter defige; sequere
S. Euthymij consilium, qui sacrifi-
cantem in Missa, ideò altâ voce
Sursum corda proclamare dicebat,
nec ultrâ progredi, nisi populus
respondisset, *Habemus ad Domi-
num*; quia cæleste illud sacrifi-
cium, atque convivium corda à
cogitationibus terrenis expedita
postulat. Non fert S. Chrysostomus
vel minimam isto tempore
negotiorum memoriam ac re-
cordationem; vult tum suos *cum
terra nihil habere commune, nec deor-
sum trahi, aut serpere, sed assidue sur-
sum volare, & ad solem justitiæ aspi-
cere: Aquilarum enim, non graculo-
rum hanc esse mensam.*

Tibi ergo dictum puta illud
Propheta: *Exulta, jubila: Ecce Rex
tuus venit tibi, non qualiscumque
Rex, sed justus & Salvator*; tu in
primo statim occurso claves cor-
dis tui reverenter simul, & aman-
ter illi offer, & supplex roga, ut
dignetur regnare super te: fugit
qui

*Zachar.
7.
Claves
cordis
Christi
tradente*

quidem aliquando, dum, qui de multiplicatis panibus saturati fuerant, moliebantur, ut raperent eum, & facerent eum Regem: jam verò non ita: habet enim in vestimento & in femore scriptum, Rex Regum, & Dominus Dominantium; carne enim, quæ velut vestimento amictus erat, & humanitate, quam ex femore Jacob & Davidis traxerat, in passione sanguine aspersa & victrice regnum hoc adeptus est: tu fac ut ingrediendi omnia tua interiora acclament: *Vivat Rex.* vel cum S. Thoma cogitationibus tuis velut digitis in ejus vulnera immisis dic tui vix compos: *Dominus meus, & Deus meus;* meus, inquam, cujus imperio, & voluntati nunc & in æternum omni vinculo possibili adstrictus, & obligatus esse volo: Spiritus sanctus, qui tunc communicantium corda, velut citharas, pulsat, non eandem semper chordam tangit: nunc enim in demissiones, & abjectiones animi profundissimas sub Christi præsentis dominatu deprimat, & quodammodo absorbet; nunc ad instar lusciniæ in laudes & gratiarum actiones velut in sublime rapit: nunc ad balbutiæm reducit infantium, ut ne verbum quidem effari possit cogaturq; Christum ipsum, aut aliquem ex adstantibus genitricis rogare, ut vices suas obeat, & suo nomine gratias agat, &

omnia mortalium obsequia novo hospiti deferat: alij verò se ut morbo aliquo laborantes, aut aliquo membrorum mutulos & vix per virtutum semitas gradum facere valentes ad pedes ejus, cujus vel fimbriæ contactus sanabat omnes, abjiciunt, & curari postulant. Denique ut olim thymiamatis, quod super altare incendebatur, non erat unus odor, ita à Spiritu sancto animos in hoc convivio divino igne succendente varij excitantur affectus; amor interdum agonem ducit, interdum reverentia, & profunda animi demissio; tum alij subsequuntur, & mutuis velut manibus implexi choros ducunt, ac velut si magnetem inter complures acus constituas; ea continuò occulta virtute excitatæ & attractæ mordicus illi inhærant; ita dum Christus divini magnes amoris in cordis humani medio subsistit, omnes animi facultates, & affectus fortiter, fide velut sopitas exsuscitante adhærescunt; nec avelluntur, nisi cum Jacob luctante cum Angelo copiosam benedictionem ababeunte quasi violètia amoris impetrent: imò verò libenter cum S. Petro dicerent: *Bonū est nos hîc esse, faciamus hîc tria tabernacula,* intellectui unum, memoriæ unum, & tertium voluntati, atq; in hoc cælesti epulo, promissas post hanc vitam paradisi delicias prægustaret.